

ваше всѣка работа последенъ. Но скоро ставаше пръвъ! Дори въ сбиванията ни съ гърчетата той отначало се държеше на страни. Май съ бѣлодрешковецъ, като че ли му липсваше куражъ. Особено когато карахме лодки по блатото! Отначало той ни гледаше също като наежено и пакъ плашливо псе. Ржцетѣ му дълги, като мечи лапи, а не смѣе да похване лопатитѣ! Но скоро после то караше лодката дори и тогава, когато ние се струпвахме въ нея единъ върху другъ. И нѣмаше да му треперятъ устнитѣ, когато лодката се разлюлѣеше (нѣщо, което се случва дори и съ менъ). А на пързаляне съ кѣнки го научихме комай силомъ: натиснахме го, вързахме кѣнкитѣ на нозетѣ му и го дигнахме. Зачерви се дебелото вратле на шопчето — кръвъ ще пусне! Но постоя то срѣдъ насъ колебливо, че като се пусна по леда — пада, става, но не спрѣ, докато не съвладѣ кѣнкитѣ.

Скоро шопчето стърчеше надъ всички въ класа: всѣки го тачи. Само азъ му се още опирахъ. Но то ме подведе еднажъ, та ме изложи. Единъ день начугулили се бѣха задъ гимназията ученици отъ всички класове. Отърчахъ. Какво да видя: шопчето отъ нашия класъ подхвърля нагоре една желѣзна топка и я лови съ лакета на дѣсната си ржка! Такава сила показваше единъ гъркъ въ цирка, който бѣше дошълъ отъ Цариградъ (тоя гъркъ даже гръмна съ едно топче, като го държеше въ ржцетѣ си!). Шопчето е видѣло това, после се е упражнявало у дома си съ доста голѣма желѣзна топка и ето — показваше сега силата си. Погледахъ го и, право да си кажа, страшно му позавидяхъ. Озлобенъ, азъ го подиграхъ.

— Хе-хе! — извикахъ: — що му трѣбва на